

ἠβουλόμην ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις ἑμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται χρυσίον ξύλα πυροῦς θρέμματα γῆν Βοιωτίας οὐκ ἔσθ' ὅτι μὴ παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θάπτον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοιμεν μηχαναῖς ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ.

34 Ἐγὼ δέ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾶ, τούτοις ἀργύριον μὲν προείμην ἂν, φιλίαν δ' οὐκ ἂν. εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν ὡς ἀκροπόλει καὶ τείχει καὶ νεωρίοις καὶ τάφρῳ, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πόλιν. καὶ τοὺς μὲν ἔξω τῆς χρείας γενόμενος ἡδιστ' ἂν προσαπολέσαιμι, τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον καὶ Τριβαλλῶν καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὀπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθὲς οὐδαμῇ τιθεῖς δεύτερον. πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα.

35 Τοιούτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ φροντίδος, ὁ δ' εὖ μάλα γελάσας ἔφη· Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἰ μὲν τριήρεις καὶ Πειραιεὺς καὶ τὰ νεώρια λῆρος ἔμοιγε καὶ φλήναφος. τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν εἶχομεν τὴν πόλιν ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς, ἀπατῶντες βιαζόμενοι φθάνοντες ὠνούμενοι. νῦν δὲ εἰς ἐκεῖνος ἐγρήγορεν καὶ πᾶσι τοῖς